

ממ:

עין משפט
גו מצוה

גו א מיי פייב סה'י
שכרות ה' ח סמג
עשן פא טושי' חיי' ט'
ללא ספיק ב'
גו ב מיי פייב סה'ס
מכירה ה' ו עשין
מ'מ' סמג עשין פג
טושי' חיי' ט' קלח ספיק
ה'
גח ג ד מיי פייב סמג סס
טושי' חיי' ט' ה'
ספיק ב'
גה ב מיי פייב סה' ה'
ג ט סמג עשין פג
טושי' חיי' ט' רמ ספיק
ג טו'
ס ו מיי פייב סה' ה'
טושי' סס ספיק ג'
סא ז מיי פייב סה' ג'
ועי' גמ' וולסם
משה טושי' סס עשין ג'
סב ט מיי פייב סס עשין
טושי' סס עשין ג'
ג טושי' ד'
סג ו מיי פייב סה' ה'
טושי' סס עשין ג'
טושי' ה'

הזהב פרק רביעי בבא מציעא

מסורת הש"ס

(6) [ערוך] מ. ושי'ג.
(7) [מיתב וסי' מיתב].
(8) [על דף מו: ושי'ג].
(9) [לעל מו: ס] [ולקמן
נה. א] (1) [גי' רי"ף ואל"ש
ומ"ת ושלמחזר בה'ה].
(2) [ולקמן כ: טג. א] (3) [כ"ה
דל. א] (4) [טו. טג. א].

הנהגות הב"ח

(6) במשנה ואמר לסי
כל היום (7) ושי' ד"ה
מושכרת וסי' ופירושו על
מוכר הוא. גי' עין לקמן
דף ק"ב מוקי לה דוקא
באלו המעשרות ומוכר דלמא
מעלתא ועי' פ'.

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ש"ס וכו'
ויהיה דלשחוק סתות
לבקח. עין תפשי' מהרי"ר
(גמ' לוי פ' ה').

מוסף רש"י

שמא יאמר לו. המקל
מעות. נשפרו חשבון
בעליה. וי' ממנו ליה
דליקא לטעמא לאלילינהו.
סכר כל בשמי' אפסד
ולא יכלאן אסתרי. לסי
אוקמיהו נשמי' ליהוה
הפקה שריפס עליו והשכר
לחורו אם נתיקרו. ללימס
נפשי' לאלילינהו ונשווין
כו. ועי' ערוכין פא
וגעירי חו: אלל סמס מוקין
ממיה ליה למי'הו וחורין
ג. כדרך שתיקנו
משיכה במוכרין. לחור
בו המוכר כל זמן שלא
משן ה'לקח. כך תיקנו
משיכה בלקוחות. לחור
בו בשלל אמה תקנה
עמה דנשרי' סתין. דלל
סכר כי מוקמת לחורה נמי
כמות לוקח סכר נפשי'ה
המוכר וטרם ומוצ' שס
יכלא ה'לקח עליקא חס'
יאמר חורני בו ועי' חו.
לא שני. כגד שיראה.
אלא לוקח. שמקחי כידו
ויכול להרואה. אבל
מוכר לעולם חחר.
שאלן כידו מה להרואה
ולחון אי' מוכר בהולאה
עד שיראה ע'לה לחור
דמעותה נמכרת דמיס'
יקרי' הלכך לעולם חחר
אם לא נתיקרו עליהו
בימי' (לפסו א').

בכדי שיראה לתגר או לקרובו. וא"כ נחת דברך לשיעורים
לפעמים שהם רחוקים ממנו ופעמים שהם קרובים וי"ל ללעולם יש
שיעור אחד לפי מה שמזני רוב פעמים שיוכל להראות לתגר או לקרובו
ואם הם קרובים או רחוקים בשביל כך לא ימנו לו שהיה לא פחות
ולא יותר: **שמות** מעות נמי
שנינו. אפילו למאן דלמח שמות מעות
נראה יותר לילך דלמח שמות מקח
שהאונאה והטעות תלויה במקח אבל
מעות אין אונאה וטעות תלויה בהם
שאין לריבין שומא: **ש"י** חמשה
בשיתא בטוי' מקח הוי. וא"מ מנא לן
הא בלמח הא הוי נמי שמות מקח דהוי
שמות מלכד ויש לומר דמסתמא אי'ת
לן למחל נטר שמות שזה המקח
שהאונאה והטעות תלויה בו ועוד
דכשתאנה מוכר לא תמלא שמות
מלכד דשוי שיתא חמשה היינו שמות
מלגיו: **ש"ב** שרות מעות נמי
שנינו. וא"מ אם כן מאי שמות למקח
דקמי' מתניתין וי"ל דמפרש היינו
אונאה שמות שניה' במקח. ותימיה
לדשמוק משמות למקח:

תנן הורה רבי שרפון ב"ר
מינה מה הוסיף להקשות
מסיפא ממה שהקשה כבר נבישא:
א'

אחמרא לסוף שמע דקא בעי למנסביה בעי לרופלא אמר ליה הב לי
זווי לא בעינא חמרא אתא לקמיה דרב חסרא אמר ליה **ג' כדרך** שתיקנו
משיכה במוכרין כך תיקנו משיכה בלקוחות: **מתני'** האונאה ארבעה
כסף מעשרים וארבעה כסף לסלע שותות למקח יעד מתי מותר להחזיר
עד כדי שיראה לתגר או לקרובו הורה רבי שרפון בלוד האונאה
שמונה כסף מעשרים וארבע כסף לסלע שליש למקח ושמונה תגרי לוד
(6) אמר להם כל היום מותר לחזור אמרו לו יניח לנו רבי שרפון במקמינו
וחזרו לדברי חכמים: **גמ'** אתמר רב "אמר שותות מקח שנינו ושמואל אמר
ישותות מעות נמי שנינו שוי שיתא בחמשה שוי שיתא בשבעה כולי עלמא
לא פליגי דבתר מקח אולינן ואונאה הויא כי פליגי שוי חמשה בשיתא ושוי
שבעה בשיתא לשמואל דאמר בתר מעות אולינן ואידי ואידי אונאה הוי לרב
דאמר בתר מקח אולינן שוי חמשה בשיתא ביטול מקח הויא שוי שבעה
בשיתא מחילה הויא ושמואל אמר כי אמרינן מחילה וביטול מקח היכא
דליכא שותות משני צדדים אבל היכא דאיכא שותות מצד אחד אונאה הויא
תנן האונאה ד' כסף מעשרים וארבעה כסף לסלע שותות למקח מאי לאו
דובין שוי עשרים בעשרין וארבעה ושמע מניה שותות מעות נמי שנינו
לא דובין שוי עשרים וארבעה בעשרים מי נתאנה מוכר אימא סיפא עד
מתי מותר להחזיר בכדי שיראה לתגר או לקרובו ואמר רב נחמן "לא שנו
אלא לוקח אבל מוכר לעולם חוזר אלא דובין שוי עשרים וארבעה בעשרין
ותמניא תנן הורה רבי שרפון בלוד האונאה שמונה כסף מעשרים וארבעה
כסף לסלע שליש למקח מאי לאו דובין שוי שיתא בשבעה וש"מ
שליש מעות נמי שנינו לא דובין שוי עשרים וארבעה בשיתא מי נתאנה
מוכר אימא סיפא אמר להם כל היום מותר לחזור וא"ר נחמן לא שנו אלא לוקח
אבל מוכר לעולם חוזר אלא דובין שוי כ"ד בתלתין ותרין תניא כוותיה דשמואל
מי שהוטל עליו ידו על העליונה כיצד מוכר לו שוה ה' בו' מי נתאנה לוקח
יד לוקח על העליונה רצה אומר תן לי מעותי או תן לי מה שאוניתינו מוכר לו

אונאה בין ללד מעות בין ללד שוי של חסין יש שם אונאה ואין כאן לא מחילה ולא ביטול מקח. והשתא מפרש פלוגמיהו: שוי שיסא
במשא. ונתאנה מוכר או שוי שיתא בשבעה ונתאנה לוקח: כולי עלמא. בין לרב בין לשמואל אונאה הוא דהא שמוהו היא ללד מקח
ושמואל שמות מעות נמי קאלמר וכל שכן שמות מקח: כי פליגי שוי חמשה בשיסא. ונתאנה לוקח כוח שהוא חומש למקח יותר משמות
הוא זה אלל אלל מעות שמתן שמוהו הוא. אי נמי שוי שבעה בשיסא ונתאנה מוכר כוח לגבי מקח אין כאן שמות אלל שיעי'ת
ופחות משמות היא ולגבי מעות הוי שמות: אידי ואידי. בין שוי שבעה בשיסא בין שוי חמשה בשיסא: משני דרדין. באחד משני לרדין:
מאי לאו דובין שוי עשרים בעשרים וארבע. ונתאנה לוקח דהוי ליה חומש לגבי מקח ארבעה הוי חומש של עשרים וקרי ליה אונאה
ולא קרי ליה ביטול מקח: לא דובין שוי עשרים וארבע בעשרים. דהוי ליה שמות למקח: ופירינן ומי נפאסא מוכר. בתמיה: לא שנו.
דכדי שיראה ומו לא אלל לוקח: אלל אם נפאסא מוכר לעולם מוכר חוזר. ולקמני' מפ' טעמא: אלל דובין כו'. דהוי ליה שמות
למקח ונתאנה לוקח: טניא כוויסא דשמואל. דנין שמות מקח בין שמות מעות: מי שפוטל עליו. מי שהאונאה עליו מי שנתאנה:

אונאה בין ללד מעות בין ללד שוי של חסין יש שם אונאה ואין כאן לא מחילה ולא ביטול מקח. והשתא מפרש פלוגמיהו: שוי שיסא
במשא. ונתאנה מוכר או שוי שיתא בשבעה ונתאנה לוקח: כולי עלמא. בין לרב בין לשמואל אונאה הוא דהא שמוהו היא ללד מקח
ושמואל שמות מעות נמי קאלמר וכל שכן שמות מקח: כי פליגי שוי חמשה בשיסא. ונתאנה לוקח כוח שהוא חומש למקח יותר משמות
הוא זה אלל אלל מעות שמתן שמוהו הוא. אי נמי שוי שבעה בשיסא ונתאנה מוכר כוח לגבי מקח אין כאן שמות אלל שיעי'ת
ופחות משמות היא ולגבי מעות הוי שמות: אידי ואידי. בין שוי שבעה בשיסא בין שוי חמשה בשיסא: משני דרדין. באחד משני לרדין:
מאי לאו דובין שוי עשרים בעשרים וארבע. ונתאנה לוקח דהוי ליה חומש לגבי מקח ארבעה הוי חומש של עשרים וקרי ליה אונאה
ולא קרי ליה ביטול מקח: לא דובין שוי עשרים וארבע בעשרים. דהוי ליה שמות למקח: ופירינן ומי נפאסא מוכר. בתמיה: לא שנו.
דכדי שיראה ומו לא אלל לוקח: אלל אם נפאסא מוכר לעולם מוכר חוזר. ולקמני' מפ' טעמא: אלל דובין כו'. דהוי ליה שמות
למקח ונתאנה לוקח: טניא כוויסא דשמואל. דנין שמות מקח בין שמות מעות: מי שפוטל עליו. מי שהאונאה עליו מי שנתאנה:

אמר לו תן לי מעותי. או תן לי מה שאוניתינו מכר לו שוה ששה בחמשה מי נתאנה מוכר ידו על העליונה רצה אומר לו תן לי מה שאוניתינו:

(6) י"ב המכיר והרין נחמיוסין לאן כשמו לא רכתי וי"ל דכגרי' נרין לקלל מ' שפטי' והכא כ"י ר"ד והלא דמעת החסין' לעל דף מו פ"ב ד"ה פ"ג:

